

صحیفہ سجّادیہ

ترجمہ: مرحوم شیخ ابوالحسن شعرانی

انتشارات تک تاج

www.ketab.ir

سرشناسه	:	علی بن حسین (ع)، امام چهارم، ۳۸ - ۹۴ ق.
عنوان قراردادی	:	صحیفه سجادیه، فارسی - عربی
عنوان و نام پدیدآور	:	صحیفه سجادیه/ علی بن حسین (ع)، ترجمه ابوالحسن شعرانی
مشخصات نشر	:	تهران: تکتاج، ۱۳۹۲.
مشخصات ظاهری	:	۳۴۴ ص.
شابک	:	978-964-8566-96-3
یادداشت	:	فارسی - عربی
موضوع	:	دعاها
شناسه افزوده	:	شعرانی، ابوالحسن، ۱۲۵۲-۱۲۸۱، مترجم
رده بندی کنگره	:	۱۳۹۲ ۳۰۴۱ ص ۸ ق / BP۲۶۷/۱
رده بندی دیویی	:	۷۷۲/۲۹۷
ماره کتابشناسی ملی	:	۳۴۰۲۷۵۹

☐ صحیفه سجادیه

☐ ترجمه: مرحوم شیخ ابوالحسن شعرانی

☐ چاپ اول: ۱۳۹۲

☐ قطع و تعداد صفحات: ۳۴۴ صفحه وزیری

☐ شمارگان: ۵۰۰ نسخه

☐ بها: ۱۹۵۰۰ تومان

☐ شابک: ۳-۹۶-۸۵۶۶-۹۶۴-۹۷۸

انتشارات تک تاج

فهرست مناجات‌ها

مناجات اول: چنانچه آغاز دعا می‌کرد ابتدا سپاس خدای تعالی و ستایش او می‌نمود و می‌گفت:	
۲۸	
مناجات دوم: در سپاس از خداوند و درود بر رسول او ﷺ	۳۳
مناجات سوم: در درود بر ملائکه فرشتگان و هر فرشته مقرب	۳۸
مناجات چهارم: در درود بر پیروان انبیاء و ائمه و یقینکنندگان آنها	۴۲
مناجات پنجم: برای خود و بستگانش	۴۸
مناجات ششم: هنگام صبح و شام	۵۴
مناجات هفتم: آن‌گاه که حادثه غم‌انگیز یا پیش‌امدی ناگوار رخ می‌داد و در هر اندوهی	۵۹
مناجات هشتم: در پناه بردن به خدا از خوی ناپسندید و کارهای نکوهیده	۶۳
مناجات نهم: در اشتیاق به درخواست آمرزش از خدا	۶۶
مناجات دهم: در پناه بردن به خدای تعالی	۶۹
مناجات یازدهم: در طلب عاقبت نیکو	۷۲
مناجات دوازدهم: در اعتراف به گناه و طلب توبه از خدا	۷۷
مناجات سیزدهم: در حاجت‌خواستن از خدای تعالی	۸۲
مناجات چهاردهم: هرگاه ستمی بدو می‌رسید یا از ستم‌کاران عمل ناخوشایندی می‌دید	۸۷
مناجات پانزدهم: هرگاه بیمار می‌شد یا اندوه و بلیه‌ای بدو می‌آورد	۹۱
مناجات شانزدهم: چون از گناهان آمرزش می‌طلبید و برای طلب عفو از نواقص خود زاری می‌کرد	۹۷
مناجات هفدهم: هرگاه نام شیطان برده می‌شد و آن حضرت از او و دشمنی و کید او پناه به خدا می‌برد	۱۰۳

مناجات هجدهم: هرگاه بلیه‌ای از او دفع می‌گشت یا حاجت او زود برآورده می‌شد	۱۰۶
مناجات نوزدهم: در طلب باران	۱۰۹
مناجات بیستم: در خوی‌های نیکو و کردارهای پسندیده	۱۱۷
مناجات بیست و یکم: و چون پیش‌آمدی او را محزون می‌ساخت و یاد گناهان او را اندوهگین می‌کرد	۱۲۴
مناجات بیست و دوم: و هنگام سختی و مشقت و دشواری کارها	۱۳۰
مناجات بیست و سوم: و چون از خدای تعالی تن‌درستی و بهبودی می‌خواست و توفیق شکرگزاری بر عافیت می‌طلبید	۱۳۵
مناجات بیست و چهارم: برای پدر و مادرش علیهما السلام	۱۴۹
مناجات بیست و پنجم: درباره فرزندان	۱۴۷
مناجات بیست و ششم: درباره همسایگان و بستگان خویش هرگاه یاد آن‌ها می‌کرد	۱۵۱
مناجات بیست و هفتم: در طلب روزی مرزداران	۱۵۸
مناجات بیست و هشتم: در نیازی و نیاز	۱۶۳
مناجات بیست و نهم: در طلب برتری تنگ می‌شد	۱۶۶
مناجات سیم: در یاری گرفتن برای خدای دین	۱۶۹
مناجات سی و یکم: در ذکر توبه و طلب آمرزش از خدای تعالی	۱۷۶
مناجات سی و دوم: وقتی از نماز شکفتن می‌گشت و به تقصیر خود اعتراف می‌کرد	۱۸۶
مناجات سی و سوم: در استخاره	۱۹۲
مناجات سی و چهارم: هرگاه مبتلا می‌شد یا مریض می‌شد	۱۹۵
مناجات سی و پنجم: در رضای به تقدیر الهی چون به مردم دنیا می‌نگریست	۱۹۸
مناجات سی و ششم: چون سوی ابر و برق می‌نگریست و آوازه می‌شنید	۲۰۱
مناجات سی و هفتم: در اعتراف به تقصیر از ادای شکر	۲۰۵
مناجات سی و هشتم: در عذرخواهی از تبعات مردم و کوتاهی در ادای آن و رهایی خویش از آتش	۲۰۸
مناجات سی و نهم: در طلب عفو و بخشایش	۲۱۲
مناجات چهلم: چون خبر مرگ کسی می‌رسید یا سخن از مرگ پیش می‌آمد	۲۱۶
مناجات چهل و یکم: در طلب پرده‌پوشی و حفظ	۲۱۸
مناجات چهل و دوم: پس از ختم قرآن	۲۲۵
مناجات چهل و سوم: چون جانب ماه نو می‌نگریست	۲۳۰
مناجات چهل و چهارم: چون ماه رمضان فرا می‌رسید	۲۳۶
مناجات چهل و پنجم: در وداع ماه مبارک رمضان	۲۴۹

مناجات چهل و ششم: در روز عید فطر و همچنین روز جمعه چون از نماز باز می‌گشت روی به جانب قبله می‌ایستاد و می‌گفت	۲۵۸
مناجات چهل و هفتم: در روز عرفه	۲۷۸
مناجات چهل و هشتم: در روز عید اضحی و روز جمعه	۲۹۴
مناجات چهل و نهم: در دفع کید دشمنان و آزار آنان	۳۰۱
مناجات پنجاهم: در ترس از خدا	۳۰۶
مناجات پنجاه و یکم: در الحاح به خدای تعالی	۳۱۱
مناجات پنجاه و دوم: در الحاح به خدای تعالی	۳۱۶
مناجات پنجاه و سوم: در تذلل برای خدای عزوجل	۳۲۰
مناجات پنجاه و چهارم: در طلب رفع اندوه	۳۲۳

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَدَّثَنَا السَّيِّدُ الْأَجَلِيُّ نَحْنُ الدِّينِ، بِهَاءِ الشَّرَفِ، أَبُو الْحَسَنِ مُحَمَّدُ
 بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ عُمَرَ بْنِ يَحْيَى الْعَلَوِيُّ
 الْحُسَيْنِيُّ رَحِمَهُ اللَّهُ. قَالَ أَخْبَرَنِي الشَّيْخُ السَّعِيدُ، أَبُو عَبْدِ اللَّهِ مُحَمَّدُ
 بْنُ أَحْمَدَ بْنِ شَهْرِيَّارَ، الْخَازِنُ لِخَزَانَةِ مَوْلَانَا أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ
 أَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي شَهْرِ ربيعِ الْأَوَّلِ مِنْ سَنَةِ ثَمَانِ مِائَتٍ عَشْرَةَ وَ
 خَمْسِمِائَةٍ قِرَاءَةً عَلَيْهِ وَأَنَا أَسْمَعُ. قَالَ سَمِعْتُهَا مِنَ الشَّيْخِ
 الصَّدُوقِ، أَبِي مَنْصُورٍ مُحَمَّدٍ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ
 الْعُكْبَرِيِّ الْمُعَدَّلِ رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ أَبِي الْمُفَضَّلِ مُحَمَّدٍ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ